СКІФСЬКІ СОНЕТИ

Да, скифы – мы...
О. Блок

1

Що степ, та віз, та прудконогий кінь,
та вогнище веселе при долині,
та добрий лук... Мені таким донині
ополуночі в сни приходить він...

Гортанне слово, як ріки узмінь,
Клекоче й плаче. В погляді орлинім
жага, любов і туга триєдині,
як дикий мед одмін і перемін.

А їх уже було-перебуло,
що годі вже усі і пам’ятати...
Розтане сон. А він у мене в хаті
в тяжкій задумі підійма чоло
й шукає диким зором далину.
Так, наче я йому віки верну...

2

Весь табір спить, притрушений зірками
вологими й холодними. А ми
зійшлись і стали на краю пітьми
над устроями, схемами, віками...

Під нами степ широкий без окаймин,
відроду не межований людьми,

у невідоме з безвісти струмить
і диха важко, наче кінь, боками...

Усе довкола в таїну сповите:
не крикне птиця, тінь не промайне.
Мовчанням іспитує він мене,
лише для нього зрозумілим спитом.
Й про себе, певно, думає: ачей
і я незгірший був би між людей...

3

П’єм дикого ячменю буйний солод
та прісний корж похапливо їмо,
та бесіду інтимно ведемо,
притишено, розмірено і кволо...

Аж перед світом похолоне соло
багаття нашого. Тоді немов
нам слів забракне. Чинно сидимо,
як маги чи парламентські персони...

Степ тирсою димить і поспіша –
у просторі, у часі, у роботі.
Басує сонце вже на горизонті,
ще скіфом не приручене лоша.

А табір пил до неба підійма –
і сну – нема. І скіфа вже – нема...

4

Їй-бо, від скіфа є щось у мені:
лякливе трохи, степове і хиже.

Як засміюся – грім стрясає тишу,
заплачу – ходять у раю сумні.

Ділю, як він, життя на ночі й дні;
клянуся сонцем – так до правди ближче;
люблю, як вітер у три пальці свище,
з ним навперейми грати на коні...

І цим печалюся: а що, коли
мені вготує доля скіфську долю,
і я, подібний перекотиполю,
з людьми не сяду більше за столи –

той, хто замінить на землі мене,
чи хоч своїм прокляттям пом’яне?...

1965